

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 6 a, stk. 4, at trafikkselskabet selv fastsætter takster for rejser, der udføres af trafikkselskabet, og som ikke er omfattet af stk. 1. Bestemmelsen omfatter således de tilfælde, hvor rejsen kun foregår med trafik, der varetages af trafikkselskabet.

I hovedstadsområdet videreføres den nuværende ordning, hvor trafikkselskabet på Sjælland, Metroselskabet I/S og de jernbanevirksomheder, der udfører trafik som offentlige service på kontrakt med staten, skal sikre, at der er én fælles rejsehjemmeltype til alle rejser med bus, tog og metro. Det vil sige, at alle kort- og billettyper skal være gældende til alle rejser med bus, tog og metro.

Aftalerne om takstfastsættelsen udelukker ikke, at trafikkselskaberne og jernbanevirksomhederne udover den fælles rejsehjemmeltype fortsat kan tilbyde særlige produkter med begrænset gyldighed.

I § 6 a, stk. 7, foreslås for så vidt angår tilfælde, hvor kontrakter om udførelse af offentlig service trafik med jernbane indeholder bestemmelser, hvorefter indtægterne skal tilfalde staten, at Trafikstyrelsen tilsvarende udøver de kompetencer, der fremgår af stk. 1-3 og 5-6 for så vidt angår jernbanevirksomhederne. Som eksempel kan nævnes, at man ved det seneste udbud af Kystbanen opererer med, at indtægterne skal tilfalde staten.

Lovforslaget indeholder sigtelinjer for udviklingen af fremtidens takstsystemer, jf. forslaget til bestemmelsen i § 6 b. Det fremgår, at trafikkselskabet skal arbejde for, at takstsystemerne for den offentlige servicetrafik bliver ensartede og overskuelige for passagererne. Trafikkselskaberne og jernbanevirksomhederne bør i den forbindelse sigte mod en ensartet takstfastsættelse for rejser mellem trafikkselskaber, samt at mængderabatter og passagertyperabatterne defineres ens for rejser mellem trafikkselskaber.

Trafikkselskabet skal tilstræbe, at taksterne er de samme i samtlige takstområder inden for trafikkselskabet.

1.2.2. Ændring af lov om jernbane

Jernbanelovens § 12, stk. 4, foreslås tilpasset, så det nu fremgår, at det er lov om trafikkselskaber, der regulerer takstforholdene, idet den tidligere gældende lov om hovedstadsområdets kollektive persontrafik er ophevet. Endvidere foreslås, at Trafikstyrelsen i det omfang kontrakter om udførelse af offentlig service trafik med jernbane indeholder bestemmelser, hvorefter indtægterne skal tilfalde staten, udover Trafikstyrelsen de kompetencer, der er tillagt jernbanevirksomhederne.

Endvidere foretages en mindre justering vedr. udleje af rullende materiel.

Herudover foreslås en ændring af jernbaneloven som følge af ændringer af Lovtidendeloven, som nævnt nedenfor.

Ved lov nr. 305 af 19. april 2006 om ændring af lov om udgivelsen af en Lovtidende og en Ministerialtidende (Lovtidende i elektronisk form) er der skabt adgang til, at Lovtidende etableres i elektronisk form, og at Lovtidende i elektronisk form kommer til at udgøre den autoritative kundgørelsesordning for forskrifter, der er omfattet af lovtidendelovens kundgørelsesordning. Den autoritative elektroniske kundgørelsesordning indebærer, at retsvirkningerne af kundgørelsen af de pågældende retsforskrifter knytter sig til den elektroniske kundgørelse.

Ændringslovens § 1, nr. 2, indebærer, at lovtidendelovens § 2, stk. 2, 2. led, ophæves. Lovtidendelovens § 2, stk. 2, 2. led, indeholder hjemmel til, at det ved kongelig anordning kan bestemmes, at visse grupper af ministerielle bekendtgørelser (anordninger) ikke indføres i Lovtidende, men at der i stedet kundgøres i overensstemmelse med de forskrifter, som meddeles af vedkommende minister.

Baggrunden for ophævelsen af undtagelsesbestemmelsen i lovtidendelovens § 2, stk. 2, 2. led, er, at det ressourcemæssige hensyn til begrænsning af stoffet i Lovtidende, som må anses for at være bærende for undtagelsesbestemmelsen, ikke længere vil gøre sig gældende, hvis der indføres en elektronisk kundgørelsesordning.

Det har i den forbindelse været et udgangspunkt for vurderingen af, om undtagelsesbestemmelsen i lovtidendelovens § 2, stk. 2, 2. led, skulle ophæves, at Lovtidende efter lovtidendelovens § 3 er den bindende bekendtgørelsesform for de retsforskrifter, der er omfattet af lovtidendelovens kundgørelsesordning. Fravigelser fra den almindelige kundgørelsesordning må derfor kræve, at der er tungtvejende hensyn, der begrundes en sådan fravigelse. Hvis ikke sådanne tungtvejende hensyn gør sig gældende, bør kundgørelse af retssikkerheds- og ordensmæssige grunde ske efter den almindelige ordning, dvs. kundgørelse i Lovtidende.

Der kan imidlertid efter omstændighederne gøre sig særlige hensyn gældende, som betyder, at der for visse retsforskrifter er behov for at fastsætte en anden kundgørelsesordning end den, der følger af lovtidendeloven. Sådanne særlige hensyn kunne f.eks. være hensyn til en særlig effektiv eller hurtig kundgørelse eller kundgørelse rettet mod en meget snæver gruppe af berørte personer m.v.